

To all my readers in
Macedonia, Thanks for
letting me keep you in
suspense!

Lise Gardner

za avtorot

Лиса Гарднер е автор на повеќе Њујорк Тајмс бестселери, а дел од нејзините наслови ја имаат задржано број 1 позицијата на Њујорк Тајмс листата на бестселери по неколку недели.

Таа живее во Нова Англија со своето семејство, каде работи на својата нова книга.

„Јас те сакам повеќе“ е нејзината претпоследна книга напишана во 2011 година.

Za Darel , Dona
Hol ovej i Ri ^ard
Maj I s

ve sakame i pomni me

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што
навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот

Love you more

© 2011 Lisa Gardner Inc.

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2012

Превод Ивана Николовска

Коректура Симона Давкова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

JAS TE SAKAM POVE] E

Lisa Gardner

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

PROLOG TESA LEONI

Кого сакаш?

Тоа е прашање кое секој би требало да биде способен да го одговори. Прашање кое дефинира живот, креира иднина, ги води најголемиот број минути од нечиј ден. Едноставно, елегантно, сеопфатно.

Кого сакаш?

Тој го постави прашањето, а јас го почувствував одговорот во тежината на мојот појас со оружје, во мојот панцир, во тесниот раб на мојата полициска капа повлечена ниско над веѓите. Полека посегнав надолу кон колкот и го допрев мојот пиштол Сиг Соар со врвовите од прстите.

„Кого сакаш?“ Тој повторно извика, сега погласно, поупорно.

Моите прсти го одминаа оружјето доделено од страна на државата и го најдоа кожниот држач кој ми го прицврстуваше појасот со оружје за половината. Појасот гласно стружеше додека го откопчував првото копче, па второто, третото, четвртото. Го извадив прицврстувачот, потоа мојот појас со оружје тежок девет килограми, заедно со помошниот пиштол и железниот пендрек кој се нишаше во просторот помеѓу нас.

„Не прави го ова“, шепнав, последен обид за вразумување.

Тој едвај се насмевна. „Предоцна.“

„Каде е Софи? Што ѝ направи?“

„Појасот. На маса. Веднаш.“

„Не.“

„ПИШТОЛОТ. На маса. ВЕДНАШ!“

Како одговор, јас го зголемив растојанието, тргнувајќи кон средишниот дел од кујната, со појасот во мојата лева рака. Четири години од животот, четири години патролирање по автопатите во Масачусетс под заклетва да бранам и заштитувам. Имав тренинг и искуство на моја страна.

Можев да го грабнам пиштолот и да почнам да пукам. Но тој беше свиткан под чуден агол кој можеше да ме чини драгоцен секунди. Тој гледаше, чекаше на мое нагло движење. Неухот можеше да биде строго и ужасно казнет.

Кого сакаш?

Тој беше во право. На крајот, сè се сведуваше на тоа. Кого сакаш и колку си подготвен да ризикуваш за нив?

„ПИШТОЛОТ!“ се развика тој. „Веднаш, по заволимте!“

Помислив на мојата шестгодишна ќерка, на мирозбата на нејзината коса, на чувството кога тие слаби рачиња ќе се завиткаат околу мојот врат, на звукот на нејзиниот глас кога ја легнувам да спие секоја ноќ. „Те сакам, мамичке“, секогаш ми шепотеше.

И јас те сакам, бебенце. Те сакам.

Неговата рака се мрдна кон мојот појас, кон моето оружје.

Една последна шанса...

Го погледнав мојот сопруг во очи. Време кусо колку едно отчукување на срцето.

Кого сакаш?

Ја донесов мојата одлука. Го спуштив појасот со оружје на масата.

И тој го грабна мојот Сиг Соар и почна да пука.

1

DETEKTIV DI DI VOREN

Наредник детективот Ди Ди Ворен се гордеше со своите исклучителни истражувачки вештини. Со нејзиното шестгодишно искуство во полициската станица во Бостон, таа веруваше дека работењето на случаите со убиство воопшто не беше едноставно, туку подразбираше активирање на сите сетила. Таа ја допираше мазната дупка во сидот пробиеен со спирална дваесет и двојка. Се доближуваше да чуе дали соседите озборуваа од другата страна на тенкиот сид, бидејќи ако можеше да ги чуе, тоа значеше дека тие дефинитивно чуле што се случило таму.

Ди Ди секогаш замислуваше како паднало телото, лево, десно или малку настрана. Душкаташе низ воздухот за да го насети барутот, прашината од пиштолот која знаеше да се задржи и добри дваесет, триесет минути поле последниот истрел. И, во повеќе наврати, го имаше проценето точното време на смртта врз основа на мирозбата на крвта - која како и кај свежото месо, стануваше сè потешка со секој изминат час.

Како и да е, денес немаше намера да прави ништо од тие работи. Денес уживаше во мрзливото неделно утро, облечена во сиви хеланки и огромен црвен џемпер на Алекс. Беше сместена на масата во неговата кујна, стегавќи голем филцан со кафе во рацете и полека броеше до дваесет.

Беше стигната до тринаесет. Алекс конечно стигна до влезната врата. Сега застана да стави темно син шал околу вратот.

Ди Ди стигна до петнаесет.

Тој заврши со шалот и се префрли на црните

ракавици и капа. Температурата надвор едвај се искачи до минус шест степени. Земјата ја покриваа десет сантиметри снег, а прогнозите очекуваа уште десетина до крајот на неделата. Март не значеше пролет во Нова Англија.

Алекс, помеѓу другите работи, предаваше анализа на местото на злосторство на Полициската Академија. Денешниот ден му беше исполнет со предавања. Утре, двајцата имаа слободен ден, што не се случуваше многу често и гарантираше некоја забавна активност за која уште немаа одлучено што точно ќе биде. Можеби лизгање на мраз. Или посета на музејот. Или мрзлив ден поминат во гушкање на софата и гледање стари филмови со голема чинија пуканки со путер.

Рацете на Ди Ди се стегнаа околу филцанот. Добро, без пуканки.

Ди Ди изброја до осумнаесет, деветнаесет, два...

Алекс заврши со ракавиците, ја крена својата стара актовка и тргна кон неа. „Немој премногу да ти недостигам“, рече и ја бакна во челото.

Ди Ди ги затвори очите, си го кажа бројот дваесет во себе и почна да брои наназад кон нула. „Цел ден ќе ти пишувам љубовни писма со мали дебели срценца наместо 'о“, рече таа.

„Како средношколка?“

„Така нешто.“

Алекс се оддалечи. Ди Ди стигна до четиринаесет. Филцанот во нејзините раце трепереше, но Алекс најверојатно не забележа. Таа длабоко зеде воздух. *Тринаесет, дванаесет, единаесет...*

Таа и Алекс се гледаа нешто повеќе од шест месеци. Беа стигнати до точката каде таа имаше цела своја фиока во неговата мала куќа, а тој имаше дел од плакарот во нејзиниот стан во Норт Енд. Кога Алекс имаше предавања, на двајцата им беше подобро таа да биде тука. Кога таа работеше, тогаш им беше полесно да бидат во Бостон. Немаа официјален распоред. Тоа ќе

значеше планирање и зацврстување на врската за која двајцата беа многу внимателни да не ја дефинираат претерано.

Уживаа во времето кое го поминуваа заедно. Алекс го почитуваше нејзиниот луд распоред како детектив за убиства. Таа ги почитуваше неговите кулинарски способности како трета генерација на Италијанец. По нејзино мислење, двајцата со нетрпение ги чекаа ноќите кога требаше да бидат заедно, но лесно ги преживуваа и ноќите кога тоа не беше случај. Тие беа двајца зрели, независни возрасни. Таа штотуку наполни четириесет години, Алекс ја имаше прејдено таа граница пред неколку години. Пред нивната врска, Алекс беше еднаш женет и разведен. Ди Ди едноставно беше попаметна од тоа.

Таа живееше за да работи, што другите луѓе го сметаа за нездраво, но што има врска. Неа работата ја донесе до каде што беше сега.

Девет, осум, седум...

„Те сакам“, рече Алекс, преминувајќи го прагот.

„И јас тебе.“

Алекс ја затвори вратата. Ди Ди успеа да стигне во тоалетот навреме за да поврати.

Десет минути подоцна, таа сè уште лежеше испружена на плочките во тоалетот. Ги броеше малите коцки на плочките од подот и чекаше јазолот во стомакот да ѝ се одврзе.

Тогаш ѝ засвоне мобилниот телефон. Со оглед на околностите, не беше многу заинтересирана да се јави, но тогаш забележа кој вртеше, па одлучи да се сожали на него и да крене.

„Што е?“ праша остро. Тоа беше нејзиното вообичаено поздравување на бившиот љубовник и моментално оженетиот полициски детектив Боби Доџ.

„Немам многу време. Слушај добро.“

„Не сум на работа“, рече таа автоматски. „Новите

случаи одат кај Цим Данвел. Додевај му нему.“ Тогаш се намурти. Боби не можеше да ја бара во врска со случај. Како градски полицаец, таа ги добиваше своите наредби од Бостон, не од државни полициски детективи.

Боби продолжи како таа да немаше кажано ништо. „Заебанција е ама прилично сум сигурен дека е наша заебанција, па ми требаш добро да слушаш. Цандарите се кај соседите, новинарите се преку улица. Дојди од задниот влез. Не се брзај, убаво обрни внимание на секој детаљ. Верувај ми, Ди Ди - ова е случај во кој не смееме да си дозволиме да испуштиме ништо.“

Ди Ди се намурти уште повеќе. „Што по ѓаволите, Боби? Немам поим што збориш, а да не правиме муабет дека денес ми е слободен ден.“

„Веќе не ти е. ПСБ¹ ќе сака жена да го води ова, а државата ќе бара свој човек во играта, најверојатно поранешен државен полицаец.“

Таа сега слушна нова врева, овој пат од спалната. Нејзиниот пејџер. Срање. Неговото свонење значеше дека ја викаат на должност, што пак од друга страна значеше дека муабетот на Боби држеше вода. Некако успеа да се крене на нозе, иако колената ѝ трепереа и чувствуваше дека може повторно да поврати. Полека се упати кон спалната.

„Што треба да знам?“ праша таа со телефонот потрпен на рамо.

„Снег“, мрмореше Боби. „На земја, по дрвјата, прозорците... по ѓаволите. Има цандари на сите страни...“

„Тргај ги оттаму! Тоа е мое ебено место на злостор, нека се губат сите.“

Ди Ди го најде пејџерот на малата масичка покрај креветот - да, повик од Бостон - и веднаш почна да се соблекува.

„Не се внатре во куќата. Верувај ми, дури и шефовите знаат дека не смеат да го загрозат местото

¹ Полициска станица Бостон

на злосторството. Но не знаевме дека девојчето е исчезнато. Униформираните ја запечатија куќата, но го оставија дворот така. И сега земјата е уништена, снегот е разгазен на сите страни - не можам да најдам ни добра појдовна точка. Ни треба барем некоја појдовна точка.“

Ди Ди почна да го соблекува џемперот на Алекс.

„Кој е мртов?“

„Четириесет и две годишен маж, белец.“

„Кој е исчезнат?“

„Шестгодишно девојче.“

„Имаш осомничен?“

Долга, долга пауза.

„Дојди овде“, рече Боби отсечно. „Јас и ти, Ди Ди. Наш случај. Наша главоболка. Мора да го средиме ова брзо.“

И исклучи. Ди Ди некое време намуртено зјапаше во телефонот, а потоа го фрли кон креветот за да заврши со пресоблекувањето.

Добро. Убиство со исчезнато дете. Државна полиција веќе на местото на злосторството, но под бостонска јурисдикција. Зошто, по ѓаволите, државната полиција би... Тогаш, добар детектив каков што беше, Ди Ди конечно ги поврза точките.

„Ах, срање!“

На Ди Ди повеќе не ѝ се вртеше. Сега беше нервозна. Го грабна пејџерот и зимската јакна.

2

TESA LEONI

Кого сакаш?

Го запознав Брајан на 4ти Јули. За време на празничната скара во куќата на Шејн. Една од оние социјални активности кои генерално ги одбивав, но непосредно пред поканата сфатив дека не би требало. Ако не за мое добро, тогаш за Софи.

Забавата не беше многу голема. Триесетина луѓе или така нешто, други државни полицајци и семејства од соседството на Шејн. Видов четворица момци од касарната покрај скарата, цицаа од пивата и го закачаа Шејн додека тој трчаше по збеснатите деца. Пред нив имаше две маси за пикник полни со нивните насмеани жени кои мешаа маргарити и си играа со деца.

Дел од луѓето се врткаа внатре во куќата, подготвуваа паста салати, сиркаа во натпреварот на телевизија. Си муабетеа, грицкаа, пиеја - правеа она што луѓето го прават во сончево саботно попладне.

Јас стоев под сенката на еден голем, стар даб. На барање на Софи, носев летен фустан со портокалови цветови и моите единствени сјајно-златни апостолки. И покрај тоа што бев во фустан, а не во униформа, стоев со нозете благо разделени, лактите стегнати покрај невооруженото тело, потпрена на дрвото зад мене. Можеш да ја извадиш девојката од работа, но не можеш да ја извадиш работата од девојката.

Требаше да се измешам со луѓето, но не знаев од каде да почнам. Да седнам до жените од кои не знаев ни една или да отидам онаму каде што ми е најпријатно, да висам со момците? Никогаш не сум се вклопувала добро со жените, а не смеев да си дозволам да изгледам

како да се забавувам со нивните сопузи, бидејќи тогаш жените ќе престанеа да се смеат и ќе почнеа да ми упатуваат предупредувачки погледи.

Па така стоев настрана, држејќи пиво кое воопшто не го пиев и чекајќи да дојде момент кога луѓето ќе почнат да си одат за да можам да напуштам и јас.

Најголем дел од времето, ја гледав ќерка ми.

На стотина метри од мене, таа среќно се кикотеше додека заедно со другите деца се тркалеше по тревата. Нејзиниот розов фустан веќе беше извалкан од тревата, а на едниот образ беше размачкана со чоколадо. Кога стигна до крајот на удолницата, таа ја грабна раката на едно друго мало девојче и заедно се стрчаа нагоре, најбрзо што можеа да трчаат две тригодишни деца.

Софи секогаш се спријателуваше лесно. Физички, таа личеше на мене. Карактерно, таа беше сосема свој човек. Храбра, авантуристички настроена, комуникативна. Ако се прашуваше таа, Софи можеше да ја поминува секоја минута од секој ден опкружена со луѓе. Можеби шармот беше доминантен ген, наследен од татко ѝ, бидејќи дефинитивно го немаше добиено од мене.

Таа и другото мало девојче стигнаа до врвот од брдото. Софи легна прва и ја спушти темната кратка косичка врз жолтите глуварчиња. Тогаш нејзините дебели раце и нозе се разлетаа нагоре кога почна да се тркала по удолницата, а нејзиното кикотење одекнуваше кон чистото сино небо.

Повторно стигна до долу, се исправи на нестабилни ножиња и ме забележа дека ја гледам.

„Те сакам, мамичке!“ извика и повторно се стрча нагоре.

Ја гледав додека трчаше и посакав, не за првпат, да не ги знаев сите работи кои една жена како мене мораше да ги знае.

„Здраво.“

Еден маж се имаше одделено од толпата и одеше

кон мене. Доцни триесетти години, околу метар и осумдесет и пет сантиметри, можеби осумдесет, осумдесет и пет килограми, кратка руса коса, силно дефинирани мускули. Можеби уште еден џандар, со оглед на типот на гости, но јас не го познавав.

Тој ја подаде раката. Малку задоцнето, јас ја понудив мојата.

„Брајан“, рече. „Брајан Дарби.“ Мавна со главата кон куќата. „Живеам малку подолу на улицата. Ти?“

„Хмм. Теса. Теса Леони. Го знам Шејн од касарната.“

Чекав некој од неизбежните коментари кои мажите секогаш ги даваа кога запознаваа жена полицаец. *Џандар? Тогаш подобро добро да се однесувам или Ооо, каде ти е пиштолот?*

И тоа беа пофините момци.

Како и да е, Брајан само кимна. Во едната рака држеше пиво. Другата ја стави во џебот од шорцевите. Носеше кошула со сина јака и златен амблем на џебот.

„Имам нешто да признаам“, рече тој.

Јас се подготвив за нешто лошо.

„Шејн ми кажа која си. Сепак, да бидам искрен, јас прашав прв. Убава жена, стои сама. Ми изгледаше паметно малку да се распрашам.“

„Што рече Шејн?“

„Ме увери дека дефинитивно си надвор од моја лига. Нормално, јас го игнорирав тоа.“

„Шејн е полн со срања“, понудив ублажување на навредата на Шејн.

„Најчесто. Не го пиеш пивото.“

Погледнав надолу како за првпат да го забележувам пивото.

„Дел од моето распрашување“, рече Брајан лесно. „Држиш пиво, но не го пиеш. Сакаш маргарита? Можам да ти донесам. Иако“, тој погледна во раскреканите жени „малку се плашам.“

„Во ред е.“ Го опуштив држењето на телото, ги олабавив рацете. „Јас всушност не пијам.“

„На должност си?“

„Не денес.“

„Не сум полицаец, па нема да се преправам дека го знам тој живот, но веќе добри пет години се дружам со Шејн и сакам да верувам дека ги знам основите. Да бидеш државен полицаец е многу повеќе од обично патролирање по автопатите и пишување казни. Така ли е, Шејн?“ Брајан викна и го фати вниманието на сите присутни. Кај скаратата, Шејн одговори со кревање на десната рака и средниот прст.

„Шејн е лигуш“, реков јас, дозволувајќи му на мојот глас да добие посилен тон за тој да може да ме чуе.

Шејн ми крена среден прст и мене. Неколку од момците почнаа да се смеат.

„Колку долго работите заедно?“ праша Брајан.

„Една година. Јас сум почетник.“

„Навистина? Што те натера да посакаш да станеш полицаец?“

Ми стана непријатно, па ги кренав рамениците. Тоа беше едно од оние прашања кои сите ми ги поставуваа, а јас не знаев како да одговорам. „Ми изгледаше како добра идеја во тоа време.“

„Јас сум трговски маринец“, рече Брајан. „Работам на танкери. Патуваме неколку месеци, потоа се враќаме дома на неколку месеци, па повторно испловуваме. Го ебе приватниот живот, но работата ми се допаѓа. Никогаш не е здодевно.“

„Трговски маринец? Што правиш... штитиш од пирати и такви работи?“

„Неее. Ние патуваме до Алјаска и назад. Нема многу пирати на таа релација. Плус, јас сум инженер. Мојата работа е да се осигурам дека бродовите се исправни и функционални. Сакам жици, опрема и ротори. Пиштолите, од друга страна, ме вадат од памет.“

„Ни јас не ги сакам многу.“

„Интересен коментар, кога доаѓа од полицаец.“

„Не баш.“

Мојот поглед автоматски се врати кон Софи, да ја проверам. Брајан погледна во истиот правец. „Шејн ми кажа дека имаш тригодишно девојче. Господе Боже, плукната е на тебе. Дефинитивно не можеш да си го помешаш детето на забава.“

„Шејн ти кажа дека имам дете, но ти сепак го игнорираше?“

Тој ги крена рамениците. „Децата се супер. Јас немам дете, но тоа не значи дека сум против. Има татко во приказна?“ додаде тој онака низ муабет.

„Не.“

Неговото лице не доби никаков особен израз по мојот одговор. „Тоа мора да е тешко. Да бидеш полицаец со полно работно време и да имаш дете.“

„Се снаоѓаме.“

„Не се сомневам. Татко ми умре кога бев мал. Ја остави мајка ми сама да одгледува пет деца. И ние некако се снаоѓавме и ненормално многу ја почитувам поради тоа.“

„Што се случи со татко ти?“

„Инфаркт. Што се случи со татко ѝ?“ Тој кимна кон Софи.

„Доби подобра понуда.“

„Мажите се глупави“, промрмори тој и звучеше толку искрено што конечно се насмеав. Тој се зацрвени. „Спомнав ли дека имам четири сестри? Ова се работите кои ти се случуваат кога имаш четири сестри. Плус, морам двојно да ја почитувам мајка ми не само затоа што успеа да биде самохрана мајка, туку и поради тоа што успеа да биде самохрана мајка со четири девојки. И никогаш не сум ја видел да пие нешто посилено од планински чај.“

„Звучи како карпа“, се сложив јас.

„Со оглед на тоа што не пиеш, можеби и ти си тип на девојка која сака планински чај?“

„Кафе.“

„Ах, мојот личен избор на дрога.“ Брајан ме погледна во очи. „Па, Теса, можеби некое попладне можеме заедно да се напиеме. Во твоето соседство, во моето - каде сакаш, само кажи ми.“

Го простудирав лицето на Брајан Дарби уште еднаш. Топли кафени очи, лесна насмевка, силни рамена.

„Важи“, се слушнав како велам. „Тоа би било фино.“

Верувате во љубов на прв поглед? Јас не. Јас сум премногу рационална, премногу внимателна за такви глупости. Или можеби едноставно знаев подобро од тоа.

Отидов со Брајан на кафе. Дознав дека времето што го поминува дома, го поминува сам и како што сака тој. Почнавме заедно да шетаме и пешачиме скоро секое попладне, откако ќе одморев после трета смена - или како што ја нарекуваат полицајците, гробарска смена - и пред да ја земам Софи од градинка во пет часот. Една вечер, кога бев слободна, отидовме на натпревар на Ред Сокс и пред да се свестам, Брајан почна да доаѓа на пикниците на кои одевме со Софи.

Софи се вљуби на прв поглед. За неколку секунди, таа му се качи на грбот и бараше да го јава како пони. Брајан послушно почна да галопира низ паркот со тригодишното дете кое се држеше за неговата коса и на цел глас пискаше „Побрзо!“ Кога завршија, Брајан се сруши на кебето послано на тревата, а Софи отиде да бере глугварчиња. Претпоставив дека цвеќињата се за мене, но се покажа дека биле за Брајан.

Тој на почетокот колебливо ги прифати цвеќињата, но наскоро сфати дека целиот раскубан букет беше само за него и почна да се клешти од уво до уво.

После тоа стана лесно да ги поминуваме викендите во неговата куќа која имаше вистински, огромен двор за разлика од мојот едноособен стан. Заедно готвевме

вечера додека Софи трчаше со неговото куче, стар германски овчар по име Војвода. Брајан купи мал пластичен детски базен и закачи нишалка за мали деца на стариот даб во неговиот двор.

Еден викенд, кога имав работа преку глава, тој дојде и го наполни фрижидерот за јас и Софи да имаме храна цела недела. И едно попладне, откако завршив со работата на една сообраќајна несреќа со мотор која остави три деца мртви, тој ѝ читаше на Софи додека јас зјапав во ѕидот во спалната и се борев да си ја разбистрам главата.

Малку подоцна вечерта, се стуткав до него на каучот и тој ми раскажуваше приказни за неговите четири сестри, вклучувајќи ја и онаа кога тие го нашле како дреме во дневната соба и целосно го нашминкале. Тој поминал два часа во возење велосипед низ соседството со сјајна сина сенка за очи и розов кармин пред случајно да си го забележи одразот во некој излог. Се смеев. Потоа почнав да плачам. Тој силно ме стегна во прегратка и веќе не зборувавме ништо.

Летото летна. Есента пристигна и туку-така, дојде време за тој да исплови. Требаше да биде отсутен осум недели и ме увери дека ќе се врати навреме за Денот на благодарноста. Ми рече дека имал добар пријател кој секогаш се грижел за Војводата, но ако сакаме...

Ми го подаде клучот од неговата куќа. Ми кажа дека можеме да останеме. Дека смееме дури и да го направиме целото место „поженско“ ако сакаме. Можеби да ја варосаме втората спална соба во розово, за Софи. Да ставиме неколку постери на ѕидот. Принцези и гумени пајки во бањата. Што и да треба за да се чувствуваме пријатно и удобно.

Го бакнав во образот и му ја затворив дланката околу клучот.

Јас и Софи бевме добро. Отсекогаш сме биле и ќе бидеме. Се гледаме за осум недели.

Софи, од друга страна, плачеше и плачеше и пла-

чеше.

Во прашање се само неколку месеци, се обидов да ѝ објаснам. Многу кратко време. Само неколку недели.

Животот беше попразен кога го немаше Брајан. Бескрајна низа од станување во еден часот попладне, земање на Софи од градинка во пет, забавување додека не ѝ дојде време за во кревет во девет и доаѓање на госпоѓа Енис во десет за јас да можам да одам на работа од единаесет до седум наутро. Животот на самохрана вработена мајка. Да го развлечеш секој денар, да спикаш десетици обврски во и така преполн ден, да се трудиш шефовите да бидат среќни додека истовремено ги задоволуваш сите потреби на своето мало дете.

Можам да се справам, се потсетував постојано. Бев силна и цврста. Сама поминав низ бременоста, сама се породив. Издржав дваесет и пет долги, осамени недели живот во Полициската Академија, иако Софи болно ми недостигаше. Бев решена да не се откажам затоа што станувањето полицаец беше најдобрата шанса која ја имав за да ѝ обезбедам иднина на мојата ќерка. Ми беше дозволено да се враќам дома кај Софи секој петок навечер, но исто така морав да ја оставам расплакана со госпоѓа Енис секое понеделничко утро. Недела по недела по недела, сè додека не почнав да мислам дека ќе почнам да врескам од целиот тој притисок. Но успеав. Сè за Софи. Секогаш за Софи.

Сепак, почнав да го проверувам мејлот многу почесто затоа што Брајан знаеше да пише кога беше на копно или да испрати некоја будалеста слика од лос кој стои сред некоја главна улица во Алјаска. До шестата недела, сфатив дека бев многу посреќна во деновите кога пишувавше, понапната во оние кога не добивав мејл. Софи исто така. Секоја вечер се туткавме на едно столче пред компјутерот, две убави девојки кои чекаат да чујат нешто од својот човек.

Тогаш конечно, повикот. Бродот на Брајан пристигнал во Вашингтон. Ќе биде ослободен од должност задутре и веднаш се враќа во Бостон. Дали може да не

одведе на вечера?

Софи го одбра својот омилен темно син фустан. Јас го облеков портокаловиот летен фустан кој го носев дента кога се запознавме и ја дополнив комбинацијата со џемпер, бидејќи сепак беше свеж ноември.

Софи, која чекаше на прозорецот, прва го забележа. Таа воодушевено писна и се стрча надолу по скалите толку брзо што мислев дека ќе се стркала. Брајан едвај успеа да ја фати во раце на крајот од патеката. Ја крена и ја сврте. Таа се смееше и се смееше и се смееше.

Јас пристапив потивко, искористувајќи го времето за да си ги средам паднатите праменчиња од косата, да го закопчам тенкиот џемпер. Излегов од предната врата на зградата. Ја затворив зад мене. Тогаш се свртем и го погледнав. Убаво ја впив глетката.

Брајан престана да ја врти Софи. Стоеше на крајот од патеката, со моето дете во раце и и тој ме гледаше мене.

Не се допревме. Не си кажавме ни збор. Не моравме.

Подоцна вечерта, после вечерата, откако нè однесе кај него дома, откако ја легнав Софи во кревет, влегов во неговата спална соба. Стоев пред него и му дозволив да го соблече фустанот од моето тело. Ги ставив рацете на неговите голи гради. Ја почувствував колонската вода на неговиот врат.

„Овие осум недели беа предолги“, промрмори тој зарипнато. „Те сакам тука, Теса. По ѓаволите, сакам да знам дека секогаш ќе ти се враќам тебе тука.“

Му ги ставив рацете на моите гради, копнеејќи за допирот на неговите прсти.

„Омажи се за мене“, шепна тој. „Сериозен сум, Теса. Сакам да ми бидеш жена. Сакам Софи да ми биде ќерка. Ти и таа треба да живеете овде со мене и Војводата. Да бидеме семејство.“

Повторно ја вкусив неговата кожа. Ги лизнав рацете по неговото тело, ја допрев мојата гола кожа до неговата. Телото ми затрепери од контактот. Само што

тоа не беше доволно. Чувството, неговиот вкус. Тој ми требаше во истата секунда и на секој начин.

Го одвлечкав до креветот, ги замотав нозете околу неговата половина. Беше таму каде што ми требаше да биде и ништо друго не беше важно.

Во последниот момент, му го опфатив лицето со рацете за да можам да го погледнам во очи пред да нè сруши првиот бран.

„Омажи се за мене“, повтори тој. „Ќе бидам добар сопруг, Теса. Ќе се грижам за тебе и за Софи.“

Неговото тело уште повеќе се залепи за мене и јас реков: „Да.“

3

DETEKTIV DI DI VOREN

Брајан Дарби умре во својата кујна. Три истрели, блиску еден до друг во средината од торзото. Првата помисла на Ди Ди беше дека полицајката Леони мора да си го имала сфатено тренингот за стрелање многу сериозно затоа што групацијата на куршумите беше совршена. Како што новите регрути секогаш учеа во Академијата - никогаш не пукај во главата и никогаш не пукај во друга рана. Пукање во торзото обично значеше дека оној што пука се плаши за својот живот или животот на некој друг, па пука за да убие.

Леони ја имаше добро завршено работата. Сега, што по ѓаволите можело да се случи за да натера државен полицаец да си го застрела сопругот? И каде беше детето?

Полицајката Леони моментално беше во дневната соба каде екипата за брза помош ѝ ја средуваше грдата исекотина на челото и уште погрдото помодрено око. Нејзиниот претпоставен веќе беше со неа, а адвокатот на пат кон куќата.

На патеката пред куќата имаше уште неколку државни полицајци и нивни колеги од Бостон.

Веќе беше издадено барање за потрага по шест-годишната Софи Леони, кафена коса, сини очи, висока околу метар и десет сантиметри, дваесет килограми и без два предни заба. Најверојатно облечена во розови пижами со жолти коњчиња и долги ракави. Последен пат видена околу десет и триесет претходната вечер, кога полицајката Леони наводно ја проверила ќерка си пред да се јави на должност, патролна смена од единаесет часот.

Ди Ди имаше многу прашања за Теса Леони. За жал, немаше пристап: полицајката Леони беше во шок, нејзиниот претпоставен се бунеше. На Леони ѝ требаше итна медицинска нега. Таа имаше право на соодветен правен советник. Веќе имаше дадено првична изјава. Сите прашања мораа да чекаат додека нејзиниот адвокат не ги процени како соодветни.

Полицајката Леони имаше многу потреби, помисли Ди Ди. Зарем не требаше една од тие потреби да биде соработка со бостонските полицајци за да го најдат нејзиното дете?

Ди Ди отстапи на кратко. Во секој случај, на местото на злосторството имаше многу работи кои го бараа нејзиното внимание. Таа требаше да се справи со регионските детективи од Бостон кои го преплавуваа местото, со бостонските детективи за убиства кои работеа на доказите, со различните униформирани лица кои лутаа низ соседството и - со оглед на фактот што Теса Леони го имаше застрелано својот сопруг со службениот Сиг Соар - тимот за истражување на оружја беше автоматски ослободен, а на негово место се појави полициски персонал.

Боби беше во право - со официјален жаргон, овој случај беше тешка заебанција.

И целиот беше нејзина заебанција.

Ди Ди пристигна пред половина час. Таа паркираше на шест блока од куќата. На раздвижената улица Вашингтон. Соседството имаше огромен број на жители и покрај тоа што беше скапо место за живеење. Целата околина беше урбана џунгла во умот на Ди Ди. Овде се плаќаа огромни кирии за мали станчиња и куќи, луѓето се туркаа за да стигнат на работа, се туркаа за да стигнат дома и го завршуваа денот со вечера од микро печка и заспивање на минијатурни кревети.

Како и да е, областа не беше лоша за државен полицаец. Лесен пристап до главните патишта кои беа артерии на државата, источно излегуваш на I-93, западно на 128. Во основа, за неколку минути, Леони

можела да излезе на кое било од трите места за патролирање. Паметно.

На Ди Ди ѝ се допаѓаше и куќата. Старомодното живеалиште со две спални соби беше изградено на брдо и имаше гаража за две возила. Фасадата на куќата беше класично бела, а гаражата од црвени цигли. Неколку бетонски скалички водеа до патеката пред влезната врата која се спушташе до главната улица. Најубаво од сè, куќата го имаше најголемиот двор кој Ди Ди го имаше видно во центарот на Бостон.

Убав семеен дом. Доволно простор за дете внатре, совршен двор за куче и детски нишалки. Дури и сега, сред мртвата зима, Ди Ди можеше да замисли како во дворот се прават скари, како надвор се минуваат мрзливи пријатни вечери.

Толку многу работи можеле да бидат добри во ваква куќа. Па тогаш што тргнало на лошо?

Таа помисли дека дворот би можел да ѝ го даде одговорот. Голем, широк и целосно незаштитен од хаосот од луѓе наоколу. Таа помина помеѓу околните куќи и влезе на имотот од задната страна, бидејќи оваа куќа имаше еден главен влез напред и пристап од задната улица. Најверојатно истото го имаа направено и државните полицајци. Ди Ди разгледа околу себе и ја забележа најголемата колекција на стапки која некогаш ја имаше видно. Трагите од сите униформирани луѓе беа насекаде околу неа и ја покриваа секоја можна површина.

Таа се стутка во својата зимска јакна и нервозно издиша низ носот. Ебени морони.

Боби Доц се појави од задниот влез, најверојатно сè уште во потрага по својата појдовна точка. Со оглед на неговото муртење, најверојатно исти мисли како нејзините се вртеа и во неговата глава. Тој ја здогледа, ја поднамести капата и тргна кон неа.

„Твоите државни полицајци ми го посрале местото на злосторството“, викна Ди Ди оддалеку. „Нема да го

заборавам тоа.“

Тој ги крена рамениците и ги стави рацете во џебовите на црното волнено палто додека се приближуваше. Како поранешен снајперист, Боби сè уште се движеше со економични движења кои произлегуваа од поминувањето долги часови со совршено мирно тело. Како и многу други снајперисти, тој беше поситен тип со силна градба и цврсто лице. Никој не би можел да го опише како згоден, но многу жени го сметаа за привлечен.

Имаше време кога и Ди Ди беше една од тие жени. Тие почнаа како љубовници, но сфатија дека подобро функционираа како пријатели. Тогаш, две години подоцна, Боби ја запозна Анабела Гранцер и се ожени со неа. Ди Ди не ја поднесе свадбата многу добро, а раѓањето на нивната ќерка беше уште еден удар.

Но Ди Ди сега го имаше Алекс. Животот повторно беше добар. Зар не?

Боби застана пред неа. „Државните полицајци штитат животи“, ја информираше тој. „Детективите штитат докази.“

„Твоите државни полицајци ми го заебаа местото на злосторството. Не простувам. Не заборавам.“

Боби конечно се насмеа. „И ти ми недостигаше мене, Ди Ди.“

„Како е Анабела?“

„Добро, фала.“

„А бебето?“

„Карина веќе лази. Не можам да поверувам.“

Ни Ди Ди не можеше. Срање, старееја.

„А Алекс?“ праша Боби.

„Добро, добро.“ Таа мавна со раката како да сакаше да каже дека беа доволно празни муабети. „Па што мислиш дека се случило?“

Боби повторно ги крена рамениците, земајќи си време за да одговори. Тој секогаш сакаше добро да

ги проучува местата каде се случило убиство и ретко зборуваше кога немаше нешто корисно да каже.

Ди Ди неверојатно многу го почитуваше, но секогаш внимаваше за да не му го каже тоа.

„На прв поглед, изгледа како ситуација со семејно насилство“, рече тој конечно. „Сопругот нападнал со шише од пиво, полицајката Леони се бранела со службеното оружје.“

„Има историја со повици за пријава на семејно насилство?“ праша Ди Ди.

Боби одмавна со главата; таа кимна во согласување. Тоашто немаше пријави не значеше ништо. Полицајците мразеа да бараат помош, особено од други полицајци. Ако Брајан Дарби ја тепал жена му, таа најверојатно го трпела тоа во молк.

„Ја познаваш?“ праша Ди Ди.

„Не. Јас престанав да патролирам речиси во исто време кога таа почнала. Работи како државен полицаец само четири години.“

„Улични муабети? Што викаат колегите?“

„Солиден полицаец. Млада. Стационарана во касарната Фрамингам, работи гробарски смени, а потоа брза дома кај детето.“

„Работи само трети смени?“

Тој ја крена едната веѓа. „Почетниците немаат многу голем избор. Секој од нив мора да помине барем една година со гробарски смени пред да добие друга смена. Дури и тогаш, смените се распоредуваат врз основа на стаж. За четири години работење? Мојата претпоставка е дека имала минимум уште една година пред да види бел ден.“

„А јас мислев дека детективските работни места се за никаде. Колку долго биле во брак?“ праша Ди Ди.

„Три години.“

„Значи веќе работела како полицаец и веќе го имала детето кога се запознале.“

Боби не одговори, бидејќи тоа не беше прашање.

„Теоретски, требало да знае во што се впушта“, продолжи Ди Ди на глас, обидувајќи се да добие некаква почетна замисла за семејството. „Жена која нема да биде дома по цела ноќ. Мало девојче кое бара грижа секое утро и секоја вечер.“

„Кога тој бил тука.“

„Како мислиш?“

„Брајан работел како трговски маринец.“ Боби извади тефтер и погледна во она што го имаше начкрабано. „Испловувал на шеесет дена. Шеесет дена дома, шеесет дена на брод. Еден од момците во касарната ми кажа за ова, слушнал што зборела Леони низ касарната.“

Ди Ди ја крена едната веѓа. „Значи жената има луд распоред. Мажот уште полуд. Интересно. Крупен тип?“ Ди Ди имаше проблеми со чувствителниот стомак, па не можеше многу долго да стои над телото.

„Метар и осумдесет, околу деведесет и пет, сто килограми“, ја информираше Боби. „Мускул, не сало. Јас претпоставувам дека кривал тегови.“

„Тип кој може да зададе добар удар.“

„За разлика од него, Леони е висока околу метар шеесет и три сантиметри со педесет и пет килограми. Тоа му дава на мажот јасна предност.“

Ди Ди кимна. Секој полицаец имаше тренинг за борби еден на еден без оружје. Но мала жена против крупен маж сепак немаше голема шанса. И сопруг згора на тоа. Голем број женски полицајци не ги употребуваа вештините стекнати на работа за домашни проблеми; модрото око на полицајката Леони не беше првото кое Ди Ди го имаше видено кај колешка.

„Инцидентот се случил кога Леони дошла од работа“, рече Боби сега. „Сè уште била во униформата.“

Ди Ди дозволи информацијата да легне. „Го носела панцирот?“

„Под блузата, да.“

„А појасот?“

„Го извадила пиштолот директно од држачот.“

„Срање.“ Ди Ди затресе со главата. „Ова е хаос.“

Ни ова не беше прашање, па Боби повторно не одговори. Униформата, да не го спомнуваме присуството на појасот, менуваше сè. За почеток, тоа значеше дека Леони носела панцир за време на нападот. Дури и маж од сто килограми би имал тешкотии да ја повреди преку него. Второ, полицискиот појас содржи многу други алатки за заштита посоодветни од пиштол. На пример, железен пендрек, уред за електрични шокови, солзавец и лисици.

Основата на сите полициски тренинзи и обуки беше да се реагира на заканата и да се одговори со соодветно ниво на сила. Ако некој ти се развика, не го вадиш пиштолот. Ако некој те удри, ни тоа не мора да значи дека треба да го извадиш оружјето.

Но полицајката Леони го имаше направено тоа.

Ди Ди почна да сфаќа зошто државните претставници беа толку желни да ѝ најдат на Теса Леони соодветни правни советници и толку упорни во инсистирањето таа да не зборува со полицијата.

Таа воздивна и си го почеша челото. „Не сфаќам. Синдром на измачена жена. Ја имал удрено премногу пати, па таа конечно пукнала и презела нешто во врска со тоа. Тоа го објаснува неговото тело во кујната и екипата за прва помош во дневната. Но што е со детето? Каде е девојчето?“

„Можеби расправијата од утрово почнала уште синоќа. Очувот почнал да крева врева. Девојчето побегнало.“

Двајцата погледнаа во снегот, но се разбира дека не можеа да ги пронајдат малите детски стапки дури и ако тие навистина постоеја.

„Ги проверивте локалните болници?“ праша Ди Ди.

„Униформираните проверуваат кај соседите?“

„Не сме глупави. Пуштивме целосен Амбер Алерт².“

Ди Ди зјапна во снегот и стапките на него како да сакаше да му каже дека првиот дел од изјавата не му држеше вода. Боби ја затвори устата.

„Што е со биолошкиот татко?“ се обиде Ди Ди. „Ако Брајан Дарби е очувот, тогаш каде е вистинскиот татко на Софи и што има тој да каже во врска со ова?“

„Нема татко“, одговори Боби.

„Мислам дека тоа е биолошки невозможно.“

„Во изводот од матична книга на родените нема наведено име, никој не чул ништо за типот во касарната, нема маж кој доаѓал на посета за време на викендите.“ Боби ги крена рамениците. „Нема татко.“

Ди Ди се намурти. „Затоа што Теса Леони не го сакала во нивната слика или затоа што тој не сакал да биде во неа?“

Боби повторно ги крена рамениците.

Ди Ди почна да размислува за неколку различни веројатности. Биолошки татко кој посакал да си ги врати назад своите родителски права. Или презафатено семејство кое се обидува да функционира со две напнати кариери и едно мало дете. Опцијата А значеше дека биолошкиот татко можеби го киднапирал сопственото дете. Опцијата Б значеше дека очувот - или биолошката мајка - го претепаале детето до смрт.

„Мислиш дека девојчето е мртво?“ праша Боби.

„Не знам, по ѓаволите.“ Ди Ди не сакаше да размислува за девојчето. Жена која го убива сопругот, во ред. Исчезнато дете... Овој случај стануваше сè потешко срање.

„Не може да се скрие тело во земјава“, таа размислуваше на глас. „Премногу замрзнато за копање. Значи ако девојчето е мртво... Најверојатно нејзините остатоци

² America's Missing: Broadcast Emergency Response - Потрага по исчезнати лица со масовно активирање на сите можни медиуми

се скриени некаде во куќата. Гаража? Подрум? Шупа? Стар фрижидер?“

Боби одмавна со главата.

Ди Ди му веруваше. Таа не шеташе многу низ куќата, но со оглед на бројот на полицајци кои беа внатре, такво нешто не можеше да не се открие досега.

„Јас мислам дека ова нема никаква врска со биолошкиот татко“, изјави Боби. „Ако човекот се појавил и почнал да крева врева во последно време, мислам дека тоа ќе беа првите зборови кои ќе излезе од устата на Теса Леони. *Контактирајте го копилето стаорец, моето поранешно момче кое се закани дека ќе ми ја земе ќерката.* Леони не спомнала ништо такво.“

„Затоа што државните полицајци ја затворија и ѝ забранија да зборува.“

„Затоа што не сакаат да дава изјави кои би можеле да ѝ наштетат. Како и да е, никој не би ѝ забранил да дава изјави кои може да му наштетат на некој друг.“

Ди Ди не можеше да се расправа против таа логика. „Добро, да го забораваме биолошкиот татко на секунда. Ми звучи како семејството и без него да било доволно дисфункционално. Судејќи по лицето на Теса Леони, Брајан Дарби бил тепач на жени. Можеби го тепал и девојчето. Таа умрела, Леони дошла дома, го видела телото и двајцата кренале паника. Очувот направил ужасна работа, но Леони не можела да го остави на цедило, па му помогнала да отидат некаде и да го фрлат телото. Се вратиле дома, се скарале и стресот од целата ситуација ја натерал Теса да избунва.“

„Полицајката Леони помогнала во фрлање на телото на својата ќерка“, рече Боби „пред да се врати дома и да го застрела сопругот?“

Ди Ди гледаше во него. „Не отфрлај ниту една претпоставка, Боби. Ти треба најдобро да го знаеш тоа.“

Тој не рече ништо, но го пресретна нејзиниот поглед.

„Го сакам службеното возило на Леони“, изјави Ди

Ди. „И нејзиниот приватен автомобил.“

„Нејзиното возило веќе е кај твојот тим. GMC Denali.“

Ди Ди ја крена едната веѓа. „Фина кола. Толку пари заработуваат трговските маринци?“

„Тој бил инженер. Инженерите секогаш заработуваат толку. Не мислам дека Леони си го повредила сопственото дете“, рече Боби.

„Не мислиш?“

„Зборував со неколкумина полицајци кои работеле со неа. Немаа ниту еден лош збор за неа. Прекрасна мајка, посветена на својата ќерка, бла бла бла.“

„Да, а? Дали исто така знаеја дека сопругот ја користел како боксерска вреќа?“

Боби не одговори веднаш, што само по себе беше доволен одговор. „Може да е киднапирање“, продолжи тој тврдоглаво.

„Двор без ограда, непознати луѓе на сите страни...“ Ди Ди ги крена рамениците. „Да, ако беше само исчезнатото девојче, дефинитивно ќе ги тресев сите перверзници во земјава. Но која е веројатноста некој непознат човек да влезе и да го киднапира девојчето истата вечер/утро кога мажот и жената имаат фатална расправија?“

„Не отфрлај ниту една претпоставка“, повтори Боби, но не звучеше ништо поубедено од неа.

Ди Ди повторно погледна во уништениот снег кој пред некое време можеби содржел докази важни за дискусијата, но сега дефинитивно не содржеше. Таа воздивна. Мразеше кога доказите се уништуваа.

„Не знаевме“, промрмори Боби покрај неа. „Повикот кој го добивме беше за полицаец во неволја. Нашите луѓе одговорија на тоа. Не на убиство.“

„Кој пријави?“

„Претпоставувам дека самата јавила во полиција.“

„Теса Леони.“

„Полицајката Леони. Најверојатно им јавила на пријателите од касарната. Државните полицајци одговорице веднаш, а се појавил и потполковникот. Кога потполковникот Хамилтон дошол овде...“

„Сфатил дека случајот е повеќе чистење отколку справување со криза“, промрмори Ди Ди.

„Хамилтон ја направил разумната работа и пријавил во Бостон, со оглед на јурисдикцијата.“

„И истовремено ги вмешал сопствените детективи.“

„Мора да се вмеша свој прст. Што да ти кажам?“

„Сакам записници. Да не забораваме дека овде јас сум главен детектив, а ти си повеќе посредник. Тоа значи дека јас ќе кажувам што ќе се прави, а ти ќе извршуваш наредби.“

„Си работела ли некогаш воопшто на друг начин?“

„Кога подобро ќе размислам, не. Значи прва задача, најди ми го девојчето.“

„Мислиш дека јас не сакам.“

„Добро. Втора задача - сакам пристап до Леони.“

„Мислиш дека јас не сакам“, повтори Боби.

„Ајде, па ти си посредникот за државната полиција. Сигурна сум дека ќе зборува со тебе.“

„Претставникот од државната полиција ѝ вели да ја држи устата затворена. Нејзиниот адвокат, кога ќе пристигне, најверојатно ќе го поддржи тоа. Добредојде до синиот сид, Ди Ди.“

„Но јас исто така носам ебена униформа!“

Боби погледна во нејзината тешка јакна со логото на полициската станица Бостон. „Не во светот на државната полицајка Леони.“

4

TESA LEONI

Бев на мојата прва самостојна патрола само два часа пред да го добијам првиот повик за семејно насилство. Диспечерот го пријави инцидентот главно како вербално вознемирување - станарите од станот 25Б се карале толку гласно, што нивните соседи не можеле да спијат. Соседите се налутиле и повикале полиција.

Значи на површината, ништо премногу возбудливо. Полицаецот се појавува, станарите на стан 25Б замолчуваат. И најверојатно фрлаат кеса со кучешки измет пред вратата на соседите следното утро.

Но нас Академијата нè научи - не постои такво нешто како обичен повик. Бидете внимателни. Бидете подготвени. Бидете безбедни.

Целосно се препотив додека да стигнам до станот 25Б.

Новите полицајци работеа под надзор на постари полицајци првите дванаесет недели. После тоа, патролираме сами. Нема кој да ти прави друштво, нема партнер за да ти го чува грбот. Во истата секунда кога ќе влезеш во возилото, во секундата кога ќе излезеш од возилото, во секундата кога ќе застанеш за да купиш кафе, секундата кога ќе застанеш да мочаш, веднаш го известуваш диспечерот. Операцијата е твојата животна линија и кога нешто ќе тргне на лошо, твоите колеги ти доаѓаат на помош.

Додека ги посетував предавањата, сето ова ми звучеше како добар план. Но во еден наутро, додека излегував од моето возило во непознато соседство, додека се приближував кон зградата која никогаш порано ја немав видено, за да се соочам со двајца луѓе кои

не ги познавав, ми беше многу лесно да земам предвид и неколку други факти. Како на пример тоа дека само шестотини полицајци патролираа во исто време како и јас, иако нè имаше вкупно илјада и седумстотини. И овие шестотини полицајци го покриваа целиот Масачусетс. Што значеше дека сме распределени на различни места. Што значеше дека ако нешто тргне на лошо, не е баш пет минути работа за да стигнат до кај мене.

Сите ние сме едно големо семејство, но сепак сме прилично сами.

И се приближив на зградата како што бев тренирана, со лактите залепени за струкот за да го штитам моето службено оружје, моето тело свртено малку настрана за да формирам помала мета. Се поттргнав од прозорците и застанав странично покрај вратата за да избегнам директна линија во случај на пукање.

Се качив по три скалички до малата влезна врата, а потоа застанав за длабоко да земам воздух. Имав дваесет и три години, просечна висина и, за жал, убавина. Шансите дека на другата страна од вратата ќе се појави некој постар од мене, поголем од мене и погруб од мене беа прилично големи. Сепак, моја работа беше да ја контролирам ситуацијата. Застанав со расчекорени стапала. Рамена исправени и повлечени наназад. Брадата нагоре. Како што другите почетници сакаа да се шегуваат, *никогаш не им дозволувај да те видат дека се потиш.*

Тропнав. Потоа брзо ги закачив палците за коланот за рацете да не можат да ми се тресат.

Немаше звуци на вознемирување. Немаше звуци од чекори. Сепак, светлата без вклучени што значеше дека станарите не беа заспани.

Повторно тропнав. Овој пат посилено.

Никакви звуци на движење, никакви звуци од станари. Почнав да ги врткам прстите околу појасот и да дебатирам во себе за моите опции. Имав повик, секој

повик бара поднесување извештај, секое поднесување извештај бара контакт. Па го зацврстив држењето и уште еднаш затропав. Силно. БАМ. БАМ. БАМ. Речиси ги одрав ковчињата на прстите од евтината дрвена врата. Јас сум државен полицаец, по ѓаволите, и немав намера да дозволам да бидам игнорирана.

Овој пат, чекори.

Триесет секунди подоцна, вратата полека се отвори.

Женскиот станар на 25Б не гледаше во мене. Таа зјапаше во подот додека по нејзиното лице се слеваше крв.

Како што научив таа вечер, и многу други вечери после неа, основните чекори за справување со семејно насилство остануваа исти.

Прво, полицаецот го обезбедува местото, разгледува и прави инспекција за да идентификува и елиминира какви било потенцијални закани.

Кој друг има дома, полицаецу? Можели да прошетам низ куќата? Полицаецу, дали е тоа вашето оружје? Ќе мора да го земам вашето оружје. Има ли други пиштоли во куќата? Исто така ќе ми треба појасот со оружја. Откопчај го, полека... Фала. Ќе морам да те замолам да го извадиш панцирот. Ти треба ли помош? Фала. Ќе го земам сега. Ќе треба да се преместиш во дневната соба. Седи си тука убаво. Седи овде. Ќе се вратам.

Местото е обезбедено, полицаецот сега ја прегледува жената за знаци на повреда. Во таа фаза, полицаецот не претпоставува ништо. Личноста не е ниту осомничен, ниту жртва. Таа едноставно е повредена и добива соодветен третман.

Женската личност има крвава усна, модро око, црвени лузни по вратот и крвава исекотина на челото.

Многу повредени жени ќе се расправаат и ќе инсистираат дека се во ред. Дека не им треба прва помош. Ќе побараат полицијата да се изгуби и да ги остави на мир. Ќе речат дека ќе бидат подобри сабајлето.

Добро тренираните полицајци ги игнорираат таквите изјави. Кога има доказ за злосторство, тркалата на правдата се активираат. Можеби повредената жена навистина е жртва како што тврди и на крајот ќе одбие да поднесе тужба. Но можеби таа е напаѓачот, можеби се здобила со повредите додека претепувала некого до смрт, што значи дека таа е учесник во криминал и нејзините повреди и изјава мора да бидат документирани за тужбата која наскоро ќе ја поднесе некое трето лице. Повторно, не претпоставувај ништо, не отфрлај ни една претпоставка. Полицаецот ќе го извести диспечерот за ситуацијата, ќе побара засилување, ќе викне екипа за прва помош.

Тогаш ќе почнат да пристигнуваат други луѓе. Униформирани. Медицински персонал. Ќе почнат да се слушаат сирени од далечина, службени возила да се истураат низ улиците, соседи да се собираат за да фатат дел од шоуто.

Местото на злосторството ќе прерасне во хаос, па затоа е уште поважно оној кој прв ќе пристигне сè да запише, да документира, да документира. Полицаецот ќе треба да спроведе подетална визуелна инспекција на местото, да запише забелешки, да фотографира.

Мртов маж, доцни триесетти години, околу метар и осумдесет сантиметри, деведесет и пет до сто килограми. Три прострелни рани во средниот дел од торзото. Пронајден со лицето нагоре на неполн метар од масата во кујната.

Две превртени дрвени кујнски столици. Остатоци од скршено зелено шише под столиците. По голем дел од скршено зелено шише - Хајнекен - на подот веднаш до масата.

Сиг Соар полуавтоматски најден на помала кружна дрвена маса. Отстранет шаржер. Ставен во кеса и залепен.

Проверена и запечатена бања.

Две спални соби горе, проверени и запечатени.

Другите униформирани ќе помагаат, ќе испрашуваат соседи, ќе го обезбедат периметарот. Женската личност ќе остане настрана од сето тоа и ќе добие медицинска нега од екипата за прва помош.

Една жена од екипата за прва помош ми го проверува пулсот, нежно ме допира под окото и образот за да провери дали има скршеница. Бара да го одврзам опавчето за подобро да може да ми го среди челото. Користи мали клешти за да го извади зеленото парче стакло од моето чело кое подоцна ќе биде споредено со скршеното шише.

„Како се чувствувате, госпоѓо?“

„Главата. Боли.“

„Дали се сеќавате на нешто? Помнете ли да сте се онесвестиле или изгубиле накратко?“

„Главата. Боли.“

„Ви се врти ли?“

„Да.“ Превртување во стомакот. Се обидувам да останам прибрна и покрај болката, покрај потресот, покрај дезориентацијата која упорно расте, покрај мислите дека ова не може да се случува, ова не смее да се случува...

Докторката ми ја испитува главата, ја наоѓа огромната џумка која отекува на задниот дел од мојот череп.

„Што се случило со Вашата глава, госпоѓо?“

„Што?“

„Задниот дел од Вашата глава, госпоѓо. Сигурна ли сте дека не сте се онесвестиле, дека не сте паднале?“

Јас, бледо зјапам во неа. „Кого сакаш?“ шепотам.

Жената не одговара.

Следен чекор, земање иницијална изјава. Добриот државен полицаец ќе забележи што е кажано и како е кажано. Луѓето во состојба на шок имаат обичај да брборат, да нудат парчиња од информациите, но да не се способни да поврзат кохерентна целина. Некои

жртви целосно се исклучуваат. Зборуваат за настанот со рамен, незаинтересиран тон како тоа да не им се случило ним. Потоа тука се професионалните лажговци - оние кои се преправаат дека брборат или дека се исклучиле.

Лажгото порано или подоцна ќе претера. Ќе додаде премногу детали. Ќе звучи премногу прибрано. А добро тренираниот полицаец ќе го забележи тоа.

„Можеш ли да ми кажеш што се случи овде, полицаецу Леони?“ Бостонскиот детектив напаѓа прв. Тој е постар, има сива коса кај слепоочниците. Звучи фино, како да оди на колегијален пристап.

Не сакам да одговорам. Морам да одговорам. Подобро да му одговорам на обичниот регионски детектив отколку на детективот за убиства кој ќе следи после него. Главата ме боли, слепоочниците, образот. Лицето ми гори.

Сакам да повратам. Се борам со нагонот.

„Мојот сопруг...“ шепотам. Мојот поглед автоматски се спушта кон подот. Си ја забележувам грешката и се присилувам да погледнам нагоре, да го сретнам погледот на детективот. „Понекогаш... кога работев до доцна. Мојот сопруг се лутеше.“ Пауза. Мојот глас станува посилен, посигурен. „Ме удри.“

„Каде те удри?“

„Лицето. Окото. Образот.“ Моите прсти ја допираат секоја точка, одново ја преживуваат болката. Внатре, во главата, јас сум заглавена во момент од време. Тој, надвиснат над мене. Јас, се туткам на подот, се покривам, искрено преплашена.

„Паднав“, рецитирам пред регионскиот детектив. „Маж ми зеде столица.“

Тишина. Регионскиот детектив чека да кажам нешто повеќе. Да смислам лага, да ја кажам вистината.

„Не го удри“, шепотам. И самата сум земала многу вакви изјави. Знаам како оди приказната. Сите знаеме. „Кога не му возвраќав“, велам механички „лутината му

поминуваше, се повлекуваше. Кога му возвраќав... Секогаш завршуваше полошо на крајот.“

„Маж ти зел столица, полицаецу Леони? Каде беше ти кога го направи тоа?“

„На подот.“

„Каде во куќата?“

„Во кујната.“

„Што направи ти кога тој ја зеде столицата?“

„Ништо.“

„Што направи тој?“

„Ја фрли.“

„Каде?“

„Врз мене.“

„Те удри ли?“

„Јас... не се сеќавам.“

„Што се случи после тоа, полицаецу?“ Регионскиот детектив се наведнува, ме гледа од поблиску. Неговото лице делува загрижено. Дали очниот контакт ми е погрешен? Приказната премногу детална? Недоволно детална?

Сè што сакам за Божиќ се моите два предни заба, моите два предни заба, моите два предни заба.

Песната ми се врти во главата. Сакам да почнам да се кикотам. Не го правам тоа.

Те сакам, мамичке. Те сакам.

„Ја фрлив столицата назад кон него“, му кажувам на детективот.

„Ја фрли столицата врз него?“

„Тој уште повеќе се... разлути. Значи мора да сум направила нешто такво, зарем не? Затоа што тој стана уште побесен.“

„Дали во тоа време беше целосно облечена во униформа, полицаецу Леони?“

Го сретнувам неговиот поглед. „Да.“

„Го носеше појасот со оружја? И панцирот?“

„Да.“

„Дали посегна по нешто на појасот? Дали презеде нешто за да се одбраниш?“

Со очите сè уште вперени во него. „Не.“

Детективот љубопитно ме гледа. „Што се случи следно, полицаецу Леони?“

„Тој го грабна шишето со пиво. Го скрши од моето чело. Јас... јас успеав да го турнам. Тој се затетерави, се навали на масата. Јас паднав. Кон сидот. Грбот ми го допре сидот. Морав да ја најдам вратата. Морав да побегнам.“

Тишина.

„Полицаецу Леони?“

„Тој го имаше скршеното шише“, мрморам. „Морав да побегнам. Но... заробена. На подот. До сидот. Го гледав.“

„Полицаецу Леони?“

„Се плашев за мојот живот“, шепотам. „Го почувствував оружјето. Се плашев за мојот живот.“

„Полицаецу Леони, што се случи?“

„Го застрелав мојот сопруг.“

„Полицаецу Леони...“

Го погледнав во очи за последен пат. „Потоа отидов да ја барам ќерка ми.“

5

DETEKTIV DI DI VOREN

Додека Ди Ди и Боби да завршат со кружење околу имотот, медицинската екипа веќе вадеше носилка од задниот дел на комбето. Ди Ди тргна кон нив и ги запре пред влезната врата.

„Чекајте малку“, извика таа.

Медицините, еден маж и една жена, застапаа кога таа им пријде.

„Наредник детектив Ди Ди Ворен“, се претстави таа. „Јас сум задолжена за овој циркус. Се подготвувате да ја преместите Теса Леони?“

Крупната жена која го држеше горниот дел од носилката кимна и повторно се сврте кон вратата.

„Еј, еј, еј“, рече Ди Ди брзо. „Ми требаат пет минути. Имам неколку прашања за полицајката Леони пред да замине.“

„Теса Леони има лоша повреда на главата“, одговори жената цврсто. „Ја носиме во болница на компјутерско снимање на глава. Вие си имате ваша работа, ние си имаме наша.“

Жената повторно тргна кон вратата. Ди Ди ѝ застапа на патот.

„Има ли ризик од крварење до смрт?“ Ди Ди притисна. Таа погледна во значката на жената и додаде, „Марла.“

Марла не изгледаше импресионирано. „Не.“

„Дали е во некаква физичка опасност?“

„Отекување на мозок, внатрешно крварење во главата...“ почна жената.